

HAZA

Mindig vonattal érkezem ide,
mindig valahonnan messziről,
távoli városokból, kedvestől, iskolából,
felhorzsolva, felizzítva a világ történéseitől.
Leváló vízcsepp,
lép ki a vonat a Maros-szorosból,
bal kanyart véve csapódik a Gyergyói-medencébe.
Hajnalodik.
Nem lehet tudni,
ködből vagy áloból fejtik ki magukat a formák:
lefűrészelt lábú tehenek úsznak felázott réteken,
borzolt hajzatú fákat ideges kéz simogat helyre.
Mégis az egész csupa siklás, suhanás,
csusszanás és érkezés:
rázkódásból puha imbolygásba fordul át a vidék.
Hazafelé tartok.
Kell ez a sebesség,
hogyan helyesen felmérhessem helyzetem.
Magamat elveszíteni igazán
csak egy másik ember szemében tudtam.
De magamra találni,
mindig kellett az erdők, a sziklák, a vizek,
a tájak érzéki idegensége:
az elmúlás érintésétől felragyogó formák,
találkozás nyers öröme egy simogatásban,
szeretkezés után saját medrét kereső zihálás.
Minden, ami több ennél,
már bekebelez, elemészt.
Nézem, odatartozom.
Amit látni lehet,
ahhoz túl későn érkeznek a szavak
– nyakszirtig nyilall hátra
templomtorony, legelésző nyáj,
pirulásig vetkező domboldal.

Míg a szememben égnek,
boldogok a képek:
zubogó vérében ragyog a patak,
néma fejszesuhintás szikráztat ágakat.
Aztán a lankák kézfogása,
szívem partjáig ereszkedő hegyoldalak,
lángoló erdők rohanása,
vadállat állkapcsában hunyorgó Nap.
Siklás, suhanás,
gyorsulás, lassulás,
csusszanás, érkezés.
Konok kérdés koccanása az ablak üvegén:
„Igen, elpusztul a világ.
De vajon én még előtte érek-e haza?”
Haza.